

i væsentlig Grad rækker ud over det, der er Kommissionens Opgave. Ifølge Loven af 1. Juli 1918 paahviler det Kommissionen at overveje Vilkaar og Former for Ydelse af den gennem Arbejdsløshedskasserne givne *Arbejdsløshedsunderstøttelse under de nuværende ekstraordinære Forhold* og heraf følgende Forandringer i midlertidig Lov af 27. Oktober 1917; men nævnte Medlems Forslag ændrer paa det heromhandlede Omraade — uden særligt Henblik paa de ekstraordinære Forhold — i væsentlig Grad Reglerne for Ydelse af *ordincær* Arbejdsløshedsunderstøttelse i Henhold til Loven af 1914, hvorfor Kommissionen — ogsaa under Hensyn til Kommissionens Sammensætning og den korte Tid, man har til Raadighed — ikke har ment at kunne tage Standpunkt til de foreslaaede Ændringer, der eventuelt maatte tages op til Behandling af en Kommission, der havde en Revision af selve Loven af 1914 til Formaal.

Under Hensyn til denne Opfattelse har *Ussing* ikke ønsket at fremsætte de af ham udformede Forslag som Ændringsforslag til den midlertidige Lov, som nærværende Kommission beskæftiger sig med.

Nogle af Kommissionens Medlemmer (*Hauch, Jensen-Sønderup og Langkjær*) ønsker at bemærke, at de i Realiteten fuldt ud kan slutte sig til de af *Ussing* fremførte Betragtninger, medens andre (*Black* med Tilslutning af *Andersen, Hedebøl, Hvidtfeldt, Johansen, Levinsen og Nielsen*) i det som Bilag Nr. 2 trykte Indlæg har taget Afstand derfra.

Kommissionen har ej heller ment at kunne tage Standpunkt til de af *Ussing* Sp. 2499—2504 fremsatte Betragtninger angaaende den Maade, hvorpaa Arbejderne grupperer sig i Organisationerne, Betragtninger, der af Forfatteren selv anses for at ligge udenfor Kommissionens Omraade.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Medlemmers Forpligtelse til at paatage sig anvist Arbejde er der fra alle Sider indenfor Kommissionen Enighed om at fremhæve denne Forpligtelse som en af Arbejdsløshedsforsikringens mest fundamentale Forudsætninger. — I Arbejdsløshedskasseloven af 8. April 1914 har denne Forudsætning fundet Udtryk i den i Lovens § 14 under Nr. 7 indeholdte Regel, hvorefter en anerkendt Arbejdsløshedskasse ikke maa yde Understøttelse „til Medlemmer, der uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Kassens Bestyrelses Skøn svarer til vedkommendes Eyne“. Til denne Bestemmelse slutter sig som et Supplement Reglen i § 14 Nr. 3, hvorefter Understøttelse ikke maa ydes „til Medlemmer, hvis Arbejdsløshed hidrører fra, at de uden fyldestgørende Grund har forladt deres Arbejde.“

Paa et enkelt Omraade formener Kommissionen, at disse Regler trænger til et Supplement, nemlig hvor der foreligger en Række Vægringer ved at overtage anvist Arbejde, og Vægringerne maa antages at hidrøre fra Aftaler mellem Arbejderne — de saakaldte „*skjulte Blokader*“. Overfor saadanne *kollektive Arbejdsvægringer* — med Hensyn til hvilke der under de foreliggende ekstraordinære Forhold har foreligget en Del Klager — er den ovennævnte Regel i § 14 Nr. 7 om den individuelle Arbejdsvægring ikke fyldestgørende; thi vel kan den ulovlige kollektive Arbejdsvægring opløses i en Række individuelle Vægringer, naar man efterhaanden anviser Arbejde til alle de Enkeltpersoner, som omfattes af den indbyrdes Aftale mellem Arbejderne; men en saadan Fremgangsmaade medfører dels forgæves Uejlighed for den offentlige Arbejdsanvisning, og dels vil den ofte — bl. a. paa Grund af manglende Interesse hos